

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การรับจ่านามีมาตั้งแต่ในสมัยอดีต ต่อมาได้มีการก่อตั้งโรงรับจ่านาเพื่อช่วยเหลือทางการเงินกับประชาชนทั่วไปเป็นที่พึ่งยามขาดแคลนเงินตรา แต่ในอีกมิติโรงรับจ่านาได้สร้างปัญหาให้แก่สังคมอย่างมาก เช่น เป็นสถานที่รับสินค้าที่ได้มาจากการกระทำความผิดและเจ้าของโรงรับจ่านาคำกำไรเกินควร เป็นต้น รัฐจึงพยายามเข้าควบคุมกิจการโรงรับจ่านา โดยในปี พ.ศ. 2444 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงรับจ่านา ร.ศ. 114¹ (พ.ศ. 2438) กำหนดให้ผู้ที่จะตั้งโรงรับจ่านาต้องขออนุญาตก่อน ทำให้รัฐสามารถเข้าควบคุมกิจการโรงรับจ่านาได้ในระดับหนึ่งแต่ยังคงไม่สามารถป้องกันการรับของโจร และการค้ากำไรเกินควรของผู้ประกอบการโรงรับจ่านาได้ รัฐจึงได้ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโรงรับจ่านาโดยการประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงรับจ่านา พ.ศ. 2480² ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจกำหนดจำนวนโรงรับจ่านาในแต่ละท้องที่ได้ และได้มีการกำหนดอายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจ่านาให้มีอายุหนึ่งปี ใบอนุญาตให้ใช้ได้ถึงวันที่ 31 มีนาคมของทุกปี และได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติโรงรับจ่านา พุทธศักราช 2480 โดยการประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงรับจ่านา (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2484³

ต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติโรงรับจ่านา พ.ศ. 2505⁴ ขึ้นใช้บังคับแทนกฎหมายฉบับเดิมที่บังคับใช้มาเป็นระยะเวลาอันยาวนานเพื่อควบคุมการประกอบกิจการโรงรับจ่านา ซึ่งยังคงกำหนดให้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจ่านามีอายุไม่เกินหนึ่งปี แต่เปลี่ยนวันหมดอายุใบอนุญาต

---

¹ เสถียร ลายลักษณ์และคณะ (2522). *ประชุมกฎหมายประจำศก.* กรุงเทพฯ : เดลิแมร์. หน้า 26 - 27.

² พระราชบัญญัติโรงรับจ่านา พุทธศักราช 2480 ตราไว้ ณ วันที่ 17 กันยายน 2480. *ราชกิจจานุเบกษา.* เล่ม 54 (ตอนที่ 0 ก), หน้า 1671.

³ พระราชบัญญัติโรงรับจ่านา (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2484 ตราไว้ ณ วันที่ 24 ตุลาคม 2484. *ราชกิจจานุเบกษา.* เล่ม 58 (ตอนที่ 0 ก), หน้า 1497.

⁴ พระราชบัญญัติโรงรับจ่านา พ.ศ. 2505 ให้ไว้ ณ วันที่ 25 ธันวาคม 2505. *ราชกิจจานุเบกษา.* เล่ม 79 (ตอนที่ 115/ฉบับพิเศษ), หน้า 4/3.

จากวันที่ 31 มีนาคมของทุกปี เป็นวันที่ 31 ธันวาคมของทุกปี ได้มีการกำหนดให้โรงรับจำนำจัดทำบัญชีงบเดือนยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต และได้กำหนดให้มีการใช้ระบบคณะกรรมการเพื่อทำหน้าที่ควบคุมการประกอบกิจการโรงรับจำนำขึ้นเป็นครั้งแรก มีอำนาจพิจารณาอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำและคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ และมีอำนาจพิจารณาเพิกถอนหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือมีคำสั่งให้ควบคุมโรงรับจำนำและสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดจำนวนโรงรับจำนำในแต่ละท้องที่ได้ ทั้งนี้ กฎหมายฉบับดังกล่าว มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2506 และได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 โดยการประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2517⁵ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2517 พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2526⁶ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2526 และพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534⁷ เพื่อให้มีการบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แต่มิได้มีการปรับปรุงแก้ไข เรื่องการรายงาน อายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ และการใช้ระบบคณะกรรมการ ดังนั้น การประกอบกิจการโรงรับจำนำ จึงอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 เกือบ 60 ปี แม้จะมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมเรื่อยมา แต่บทบัญญัติของกฎหมายบางประการยังไม่สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 โดยมีปัญหาข้อกฎหมายที่จะต้องศึกษาเพื่อปรับปรุงแก้ไขหลายประการด้วยกัน ดังนี้

ประการที่หนึ่ง คือ ปัญหาของการอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำหรือคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ เนื่องจากขั้นตอนการพิจารณาอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำหรือคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 5 ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำคณะหนึ่ง โดยมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้อำนาจคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำและคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ และให้อำนาจในการพิจารณาเพิกถอนหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือมีคำสั่งให้ควบคุมโรงรับจำนำ ตามมาตรา 29 และมาตรา 37

⁵ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2517 ให้ไว้ ณ วันที่ 24 พฤศจิกายน 2517. *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 91 (ตอนที่ 202/ฉบับพิเศษ), หน้า 11.

⁶ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2526 ให้ไว้ ณ วันที่ 16 มีนาคม 2526. *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 100 (ตอนที่ 44/ฉบับพิเศษ), หน้า 1.

⁷ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534 ให้ไว้ ณ วันที่ 28 ธันวาคม 2534. *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 108 (ตอนที่ 240/ฉบับพิเศษ), หน้า 23.

การดำเนินการดังกล่าวของคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำจึงมีลักษณะเป็นการรวมศูนย์อำนาจ ซึ่งขัดกับหลักการบริหารในยุคสมัยปัจจุบันที่มุ่งเน้นการกระจายอำนาจ การที่ให้คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำมีหน้าที่ทางการบริหาร เช่น การอนุมัติ อนุญาต ซึ่งมีลักษณะเป็นงานประจำ หรือเป็นงานที่เจ้าหน้าที่สามารถตัดสินใจได้เองภายใต้ระเบียบกฎหมายที่กำหนดเป็นการ สร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น เนื่องจากการประชุมคณะกรรมการมีค่าใช้จ่ายสูง มีขั้นตอนในการ ดำเนินการมาก คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำประกอบด้วยบุคคลที่มีตำแหน่งระดับสูง ซึ่งมีการทึงมาก มักจะแก้ปัญหาโดยการมอบหมายผู้แทนเข้าร่วมประชุมและผู้เข้าร่วมประชุมแทนนั้น ไม่สามารถตัดสินใจแทนได้ ทำให้เกิดความล่าช้า สิ้นเปลืองงบประมาณ และทำให้การบังคับใช้ กฎหมายเกิดความยุ่งยากไม่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐจึงสมควร ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ประการที่สอง คือ ปัญหาของการกำหนดจำนวนโรงรับจำนำและท้องที่ที่จะอนุญาต ให้ตั้งโรงรับจำนำให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำที่จะใช้ดุลพินิจ ประกาศกำหนดจำนวนโรงรับจำนำและท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำ ตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ทำให้คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำมีอำนาจในการ ใช้ดุลพินิจกำหนดโรงรับจำนำและท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำได้อย่างไม่มีขอบเขต ซึ่งปัจจุบัน ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ไว้เพียงเงื่อนไขเดียว คือ กรณีสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ ที่ขออนุญาต ต้องมีระยะทางเดินถึงกันที่ใกล้ที่สุด ห่างจากโรงรับจำนำที่ได้รับอนุญาตให้ตั้งอยู่ก่อน แล้วไม่น้อยกว่า 500 เมตร ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2506) ออกตามความใน พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยกฎกระทรวง ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2520) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 การกำหนดโรงรับจำนำในอดีต เนื่องจากการคมนาคม การสื่อสาร และการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ทั่วถึงจึงได้ให้มีดุลพินิจในการ กำหนดจำนวนโรงรับจำนำและท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำ ซึ่งปัจจุบันเศรษฐกิจและสังคม ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาระบบราชการ ในปัจจุบัน จึงสมควรปรับเปลี่ยนกฎหมายดังกล่าวให้สอดคล้องกับปัจจุบัน

ประการที่สาม ปัญหาการกำหนดให้อายุใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำ มีอายุเพียงหนึ่งปี พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 มาตรา 11 ได้กำหนดอายุของใบอนุญาต ให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำไว้ถึงวันที่ 31 ธันวาคมของปีทีออกใบอนุญาต ซึ่งหมายความว่า อายุของใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำจะมีได้ไม่เกินหนึ่งปีเท่านั้น จึงเป็นปัญหากับ ผู้ประกอบกิจการโรงรับจำนำที่จะต้องยื่นคำขอต่อใบอนุญาตประกอบกิจการโรงรับจำนำทุกปี เนื่องจากกิจการโรงรับจำนำเป็นกิจการต่อเนื่อง การกำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุเพียงหนึ่งปี

โดยต้องขออนุญาตใหม่ทุกปีนั้นจึงเป็นการไม่ชอบด้วยเหตุผล อีกทั้งยังเป็นการสร้างภาระให้แก่ผู้ประกอบการ โรงรับจํานำเกินสมควร ที่จะต้องมาติดต่อขออนุญาตประกอบการ โรงรับจํานำทุกปี และเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องปฏิบัติหน้าที่เพิ่มขึ้นเป็นการสิ้นเปลืองทรัพยากรบุคคล ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐควรจะได้ปฏิบัติหน้าที่ในการตรวจสอบ โรงรับจํานำด้านอื่นให้เข้มงวดขึ้นมากกว่าที่จะต้องดำเนินการต่อไปอนุญาตประกอบการ โรงรับจํานำให้กับผู้ประกอบการ โรงรับจํานำในทุก ๆ ปี จึงสมควรปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้ตอบสนองและเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ

ประการสุดท้าย ปัญหาเรื่องการรายงานการทำธุรกรรมในสถานประกอบการ โรงรับจํานำ พระราชบัญญัติโรงรับจํานำ พ.ศ. 2505 มาตรา 28 กำหนดให้เจ้าพนักงานตรวจ โรงรับจํานำมีอำนาจเข้าไปในโรงรับจํานำเพื่อตรวจทรัพย์สินจํานำและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับจํานำได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาเนื่องจากโรงรับจํานำมีจำนวนมากทำให้เจ้าพนักงานตรวจโรงรับจํานำอาจจะไม่สามารถตรวจสอบโรงรับจํานำได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากโรงรับจํานำเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญและจําเป็นต่อประชาชนผู้ได้รับความเดือดร้อนทางการเงินในกรณีฉุกเฉินเพราะเป็นผู้มีฐานะยากจน ซึ่งโรงรับจํานำอาจจะเป็นช่องทางในการจําหน่ายทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดทางอาญาหรือการกระทำผิดอื่น ๆ และโรงรับจํานำอาจฉวยโอกาสจากความเดือดร้อนทางการเงินของประชาชนในการค้ากำไรเกินควร โดยพระราชบัญญัติโรงรับจํานำ พ.ศ. 2505 มาตรา 19 ได้กำหนดให้กรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้จํานำนำสิ่งของผิดกฎหมายหรือเป็นสิ่งของที่ได้มาจากการกระทำความผิด ให้ผู้ประกอบการโรงรับจํานำแจ้งต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจทันที ซึ่งกรณีดังกล่าวผู้ประกอบการโรงรับจํานำอาจอ้างได้ว่าไม่ทราบมาก่อนว่าเป็นสิ่งของผิดกฎหมายหรือเป็นสิ่งของที่ได้มาจากการกระทำความผิดจึงไม่รายงานต่อเจ้าหน้าที่ เพราะไม่ได้มีการบังคับไว้ในกฎหมาย และพระราชบัญญัติโรงรับจํานำ พ.ศ. 2505 ยังไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการรายงานรายการสิ่งของที่รับจํานำ ผู้จํานำ ทรัพย์สินที่ได้จํานำ จำนวนวงเงินที่จํานำ และรายงานทางการเงินกับหน่วยงานที่กำกับดูแลการประกอบการ โรงรับจํานำ จึงสมควรศึกษาแนวทางเพื่อปรับปรุงกฎหมายให้การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตรวจโรงรับจํานำมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกามีการบังคับใช้กฎหมายโรงรับจํานำ และห้ามมิให้ผู้ประกอบการโรงรับจํานำหากไม่ได้รับอนุญาต โดยมีการกำหนดให้ผู้พิจารณาคำขอใบอนุญาตดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ในกฎหมาย กำหนดอายุใบอนุญาตและขั้นตอนในการตรวจสอบโรงรับจํานำ

และกฎหมายโรงรับจำนำของสหรัฐอเมริกา รัฐโอเรกอน ก็ได้มีการกำหนดว่าการประกอบกิจการโรงรับจำนำจะต้องได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำเช่นเดียวกัน โดยให้มีผู้พิจารณาคำขออนุญาตดังกล่าว ไม่มีการกำหนดอายุใบอนุญาตเอาไว้ และการประกอบกิจการโรงรับจำนำเป็นกิจการที่ต้องมีขั้นตอนการตรวจสอบและการรายงานการประกอบกิจการโรงรับจำนำ

จากปัญหาจากการที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำมีอำนาจในทางบริหาร และสามารถใช้ดุลพินิจในการดำเนินการควบคุมโรงรับจำนำได้ การกำหนดอายุของใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ และการตรวจสอบการประกอบกิจการโรงรับจำนำ จึงมีประเด็นที่น่าสนใจศึกษาในเรื่องของการใช้ระบบคณะกรรมการ การกำหนดอายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ และการตรวจสอบการประกอบกิจการโรงรับจำนำ ตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505

1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการโรงรับจำนำ
2. เพื่อศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการโรงรับจำนำ
3. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโรงรับจำนำของประเทศไทยตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 และกฎหมายโรงรับจำนำในต่างประเทศ
4. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโรงรับจำนำของประเทศไทยตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 และกฎหมายโรงรับจำนำในต่างประเทศ
5. เพื่อเสนอแนะให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระบบคณะกรรมการ อายุใบอนุญาต และการตรวจสอบการประกอบกิจการโรงรับจำนำ

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การประกอบธุรกิจโรงรับจำนำมีปัญหาในการบัญญัติข้อกำหนดโดยให้คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงรับจำนำและคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ และให้อำนาจในการพิจารณาเพิกถอนหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือมีคำสั่งให้ควบคุมโรงรับจำนำ การกำหนดอายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำไว้ไม่เกินหนึ่งปี และผู้ประกอบกิจการโรงรับจำนำไม่มีการรายงานการทำธุรกรรมที่เกี่ยวกับการรับจำนำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ทำการตรวจสอบ ดังนั้น จึงต้องปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับโรงรับจำนำให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป จึงเห็นควรที่จะต้องทำการศึกษาประเด็นปัญหาในทางกฎหมายและวิธีการในทางกฎหมายที่เหมาะสม โดยการยกเลิกระบบคณะกรรมการในการพิจารณาคำเนินการ

ตามหน้าที่ทางบริหารและมีให้มีการใช้ดุลพินิจกำหนดจำนวนโรงรับจำนำและท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำ ยกเลิกอายุใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ และกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการโรงรับจำนำรายงานการทำธุรกรรมที่เกี่ยวกับการรับจำนำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ทำการตรวจสอบ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้มีสาระเรื่องระบบคณะกรรมการและการตรวจสอบการประกอบกิจการโรงรับจำนำ ผู้ศึกษามุ่งเน้นการศึกษาความเป็นมา แนวความคิด หลักเกณฑ์ ทฤษฎีในการประกอบกิจการโรงรับจำนำ ตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 โดยศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายโรงรับจำนำของสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา และสหรัฐอเมริกา รัฐโอเรกอน

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ทำการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยวิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงรับจำนำของประเทศไทย ด้วยวิธีการค้นคว้าศึกษาจากกฎหมาย ระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับ หนังสือ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ งานวิจัย บทความ วารสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และเอกสารทางวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวบรวมวิเคราะห์ เพื่อค้นหาแนวทางการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายโรงรับจำนำของประเทศไทย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่เกี่ยวข้องการประกอบกิจการโรงรับจำนำ
2. ทราบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการโรงรับจำนำ
3. ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโรงรับจำนำของประเทศไทยตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 และกฎหมายโรงรับจำนำในต่างประเทศ
4. ทราบผลการวิเคราะห์ ปัญหากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโรงรับจำนำของประเทศไทยตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 และกฎหมายโรงรับจำนำในต่างประเทศ
5. ทราบแนวทางการแก้ไขพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. 2505 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระบบคณะกรรมการ อายุใบอนุญาต และการตรวจสอบการประกอบกิจการโรงรับจำนำ